

at Moderen ikke skal gaa paa Fabrikarbejde et vist Tidsrum efter Nedkomsten, da sikres dette bedst ved Adgang til Erstatning for Arbejdsfortjenesten.

Skulde man dømme efter Materialet her, kan man gaa ud fra, at saa godt som ingen begynder Arbejdet før 14 Dage efter Fødslen — af de to i denne Undersøgelse begyndte den ene 13 Dage efter, mens den andens Forhold maa kaldes eksceptionelle. — For disse 14 Dage vilde der derfor maaske ikke kunne kræves særlige Understøttelsesregler for Industriarbejdersken, hun kunde muligvis i denne Periode dele Kaar med de øvrige Mødre og have Adgang til den samme Hjælp som andre. Men udover disse 14 Dage bør der i hvert Fald gives hende Adgang til en Understøttelse, der svarer til, hvad hun kan tjene, og denne Ret maa hun have, saa lang Tid man vil holde hende borte fra Arbejdet.

For Moderens egen Skyld vilde jeg efter de Udtalelser, Arbejderskerne er kommet med, mene, at 4 Uger i Almindelighed er tilstrækkeligt, nogle vil efter 3 Uger være raske; skulde man derfor gaa til en generel Udvidelse til 6 Uger, da maatte dette være af Hensyn til Barnet. Ammetabellen viser, at en Del holder op at amme paa de Tidspunkter, hvor Arbejdet paabegyndes, d. v. s. ved 6 Ugers effektiv Hvile i Stedet for 4 Ugers Hvile kan man gaa ud fra, at nogle flere Børn vil faa Bryst i 6 Uger, men kun nogle flere, da Tabellen viser, at mange holder op med at amme betydelig før de genoptager Arbejdet, da de jo skal paa Arbejde og derfor helst vil have vænnet Barnet fra inden. Angaaende Spørgsmaalet om Amningens Fortsættelse efter Arbejdets Paabegyndelse da synes Ammetabellen ikke at tyde paa, at det har nogen Indflydelse, om man er gaaet i Arbejde 4 eller 6 Uger efter Fødslen; hvad der derimod tiltrækker sig Opmærksomheden i denne Tabel, er, som tidligere nævnt, hvor spredt Tallene er, og at det formentlig er Viljen til Amning, der synes at være afgørende. Dersom det maa antages at være særlig gavnligt for Barnet at faa Moderermælk, da burde man vel indføre en særlig Ammepræmie uafhængig af Moderens Arbejde.

Ovenfor har jeg fremhævet, at de Understøttelser, der for Tiden er Adgang til at faa, faktisk er for smaa til at sikre, at Forbudet mod at arbejde bliver effektivt. Men selv bortset fra dette Synspunkt forekommer de nugældende Barselunderstøttelser mig langt fra tidssvarende. Ofte er den ugifte Moder i Barselperioden endnu ugunstigere stillet end, hvad der fremgaar af de tidligere givne Oplysninger. Det hænder nemlig, at Barselfærdsbidragene først udbetales mange Maaneder efter Fødslen — i Tilfælde hvor Alimentionssagen ikke er afsluttet — eller at Bidraget maa udbetales til Børnehjemmet, saaledes at Moderen intet selv faar. Forskellige Tilfælde, hvor der selv med den bestaaende Lovgivnings Maalestok har været særlig uheldige Tilstande, har været for forladte Hustruer eller for Hustruer i Separation eller for Udlændinge. For Tiden umiddelbart efter Nedkomsten maa der skabes andre Regler.

Hvad Tiden inden Nedkomsten angaar, da har den bestaaende Lovgivning ikke beskæftiget sig dermed udover Alimentionenslovens Bestemmelser om Barnefaderen Pligt til at betale den ugifte Barselkvinde et Beløb for Maaneden før Fødslen, her i Hovedstaden 25 Kr., og om Kommunens Forudbetaling heraf. Forbud mod at arbejde en vis Tid inden Nedkomsten findes ikke, et saadant indeholdes da heller ikke i Washington-overenskomsten. Et betydeligt Antal af de Kvinder, Undersøgelsen her beskæftiger sig med, har arbejdet umiddelbart til selve Fødslen. Spørgsmaalet maa formentlig blive, kan Kvinden udholde at arbejde i hele Svangerskabsperioden, og kan hun gøre det uden Skade for Føtret. Efter mit Indtryk, væsentligst baseret paa Mødrenes Udtalelser, gør der sig her saa stærke individuelle Forskelligheder gældende, at man ikke kan opstille nogen generel Regel. Nogle erklærer, at de sagtens kunde holde ud at arbejde til sidste Dag, andre, der var holdt op noget før, at de følte sig meget daarligere; efter at de var holdt op, fordi Arbejdet holdt Tankerne borte fra Fødslen, andre, at den sidste Uge